

Arrest

nr. 257 007 van 22 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
de Wynantsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat G. JORDENS, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 26 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 12 augustus 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 9 februari 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 6 april 1993 te Chalatenango. Rond uw twaalfde stopte u met naar school te gaan. Vervolgens werkte u tot 2013 in de bouw en landbouw.

In het begin van 2013 werden u en uw broer met de dood bedreigd omdat de bende MS jullie wilden rekruteren. U stopte met werken en leefde vanaf dan van het geld dat uw zus, R.G.(...), u opstuurde uit Canada. U besloot te verhuizen naar Mariona, San Salvador, waar u ongeveer een jaar woonde. U werd er op een dag benaderd door vier mannen en twee vrouwen van de MS die u zeiden dat ze u daar niet meer terug wilden zien. U keerde vervolgens, samen met uw broer, terug naar Chalatenango. Enkele maanden na uw terugkeer, in juni 2014, werd uw broer onderweg naar zijn werk neergeschoten, u gaat ervan uit dat de MS hiervoor verantwoordelijk is. Enkele dagen later ging u zwemmen met een vriend in de rivier toen er gewapende mannen uw richting uit kwamen en ze uit het niets begonnen te schieten. U bent weggelopen en hebt zich verstoppt. U verhuisde vervolgens terug naar San Salvador, naar de wijk Apopa waar u verbleef bij de schoonmoeder van uw zus. Ondertussen probeerde uw zus, R.G.(...), die in Canada woonde, u naar Canada te krijgen. U besloot naar de Verenigde Staten te gaan en vroeg daar asiel aan. Uw asielaanvraag werd geweigerd en u werd drie maanden later gedeporteerd en keerde terug naar Apopa. Eind 2014 trok u opnieuw naar de Verenigde Staten, waar u vervolgens vier jaar illegaal woonde in Boston. In 2018 ging u Niagara Falls bezoeken, waar u zonder het te weten de Canadese grens overstak. U werd opgepakt en gedeporteerd.

U ging terug in Apopa wonen, waar u opnieuw bij de schoonmoeder van uw zus verbleef. Daar leerde u in november 2018 uw partner Y.M.C.M.(...) (O.V. xxx; CG X) kennen. U werd begin 2019 drie keer bedreigd door bendeleden van de 18. In april 2019 ging u opnieuw naar de Verenigde Staten, u werd er aangehouden en vastgehouden gedurende een maand. Op 28 mei 2019 keerde u terug naar El Salvador. U verbleef in Apopa, maar bezocht ook uw familie in Chalatenango. In november 2019 deed u nog een vierde poging om naar de Verenigde Staten te gaan, maar ditmaal werd u tegengehouden in Mexico en gedeporteerd. In december 2019 ging u opnieuw uw familie bezoeken in Chalatenango. U ging zwemmen in de rivier en werd opnieuw door vier gewapende mannen benaderd. Ze bedreigden u en eisten dat u 200 dollar per maand betaalde. U besloot in december 2019 om samen met uw partner naar België te komen. U deed vervolgens aangifte van de afpersing in januari 2020. U vertrok op 19 februari 2020 in El Salvador en vloog via Mexico en Spanje naar België waar u aankwam op 20 februari 2020. Vervolgens diende u een verzoek om internationale bescherming in op 26 februari 2020.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw paspoort uitgegeven in 2019, uw paspoort uitgegeven in 2017, een uittreksel van het politieregister van uw broer, de blanco strafbladen van u en uw broer, informatie over de huur van uw verblijfsplaatsen, uw geboorteakte, de overlijdensakte van uw broer, uw klacht bij de Nationale Burgerpolitie van El Salvador, een Facebookbericht over de dood van uw broer, e-mails van uw zus.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst te worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzonder procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador:

Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Om te beginnen getuigt uw houding niet van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. U beweert namelijk El Salvador te hebben verlaten omwille van wat er u en uw broer is overkomen in 2013 en 2014 (CGVS, p. 21). In de periodes dat u in El Salvador was, keerde u echter nog regelmatig terug naar Chalatenango om uw familie daar te bezoeken (CGVS, p. 14), en u had hier overigens tot 2019 geen verdere problemen meer. Sterker nog, u beweert zelfs opnieuw te zijn gaan zwemmen in de rivier waar u eerder in 2014 stelt beschoten te zijn door leden van de MS (CGVS, p. 22, 25).

Verder verklaarde u gevlucht te zijn naar de Verenigde Staten en daar asiel te hebben aangevraagd. Dit werd echter afgewezen en u werd gedepoteerd. Niettegenstaande uw asiel in de Verenigde Staten werd afgewezen deed u vervolgens nog drie pogingen om zich in de Verenigde Staten te vestigen. Bij uw tweede poging slaagde u erin om vier jaar illegaal in de Verenigde Staten te blijven, maar werd u in 2018 opgepakt aan de Canadese grens (CGVS, p. 21). Gevraagd waarom u dan geen asiel indiende in Canada, argumenteert u eerst dat u dit niet deed omdat uw zus dit al deed en dat niet gelukt was (CGVS, p. 24). U legt in dit verband ook e-mails van uw zus neer. Hierin staat echter duidelijk te lezen dat u op het moment van het versturen van de e-mails niet kan geholpen worden omdat u zich op dat moment nog in El Salvador bevindt. Wanneer u op die inhoud en op het feit dat u toen wel effectief in Canada was wordt gewezen, betoogt u dat er geen tijd was om asiel aan te vragen. Deze uitleg kan niet overtuigen, gezien u ook nog eens verklaart dat er u enkele vragen werden gesteld door Canadese immigratiediensten (CGVS, p. 24). U reisde bovendien via Mexico en Spanje naar België. Ondanks het feit dat u zich in een EU-lidstaat bevond, diende u in Spanje geen verzoek om internationale bescherming in. Ook deze poging tot verschoning, dat u dacht dat het beter ging zijn in België (CGVS, p. 16), kan niet overtuigen. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat, als u voor uw leven vreest, u vlak na aankomst in een ander land een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Het is trouwens op zijn minst merkwaardig te noemen dat u ondanks uw afgewezen asielaanvraag in 2014 pogingen bleef doen om naar de Verenigde Staten te gaan zonder dat u er opnieuw om internationale bescherming vroeg, en pas in december 2019 besluit om ergens anders naartoe te gaan dan de Verenigde Staten (CGVS, p. 11-12, 16, 21).

Opvallend is ook dat u aan de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaart niet te weten welke bende verantwoordelijk was voor de dood van uw broer (DVZ, vragenlijst 26 februari 2020, p. 1, punt 5), maar bij het CGVS wel stelt dat u ervan uit gaat dat de MS verantwoordelijk is omdat zij u en uw broer probeerden te rekruteren en ook hadden bedreigd jullie te vermoorden (CGVS, p. 22). In dit verband dient tevens te worden opgemerkt dat de verklaringen over uw eigen problemen in Chalatenango in 2014 louter beweringen betreffen en u hier geen enkel bewijs van neerlegde. Noch produceerde u enig bewijs van uw afgewezen asielaanvraag in de Verenigde Staten.

Wat betreft de bedreigingen van de zes bendeleden van de MS in Marionna in 2013, moet er u op gewezen worden dat u na deze bedreiging in Marionna geen verdere problemen heeft gehad (CGVS, p. 9). U hebt uiteindelijk ook hun wens om er te vertrekken, ingewilligd en bent terug verhuisd naar Chalatenango begin 2014 (CGVS, p. 9). Overigens vermeldde u hiervan niets bij DVZ, noch vermeldde

u hier iets van aan het begin van uw persoonlijke onderhoud bij het CGVS, toen u de kans kreeg om nog enkele zaken kort toe te voegen (CGVS, p. 3). Bijgevolg kan ook dit bezwaarlijk dienen om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico in uw hoofde kenbaar te maken.

U haalt verder aan dat u in Chalatenango in december 2019 bent afgeperst. De verklaringen die u neerlegt bij het CGVS, komen echter niet overeen met wat u liet optekenen bij de Nationale burgerpolitie van El Salvador (PNC) in Chalatenango van Chalatenango. Zo valt er in de klacht te lezen dat dezelfde personen u op die plek ook verschillende keren hebben beschoten omdat u het geld niet overhandigde. Bij het CGVS vermeldt u dan weer niets van deze beschieting, ondanks dat u meermaals werd gevraagd of u alle problemen heeft kunnen vertellen (CGVS, p. 21, 26). U vermeldde ook niets van de afpersing bij DVZ. Wanneer u bij het CGVS gevraagd werd naar uw interview bij DVZ, krijgt u de kans om aanvullingen te doen, maar verklaart u hierover enkel dat u nog moet toevoegen dat u bij DVZ niet heeft kunnen vertellen over uw aangifte (CGVS, p. 3). U vermeldt echter niets over de afpersing zelf. Uw poging tot verschoning, dat u wel de aangifte vermeldde (CGVS, p. 25), kan niet overtuigen. Het incident van de afpersing en het indienen van een aangifte zijn namelijk twee aparte feiten.

Tot slot moet hierbij ook worden opgemerkt dat in de klacht meermaals staat dat u woont in Chalatenango, zowel bij uw gegevens als in het verhaal dat u er liet optekenen. Aan het CGVS verkondigt u echter dat u in Apopa woonde en slechts enkele keren terugkeerde naar Chalatenango om uw familie te bezoeken (CGVS, p. 14). Hierbij dient ook nog te worden opgemerkt dat u geen enkel bewijs neerlegt over uw woonplaats in Apopa. Op uw identiteitskaart, uitgegeven op 7 november 2019, staat ook dat u in Chalatenango woonde. In de huurovereenkomst die u neerlegt van uw beweerde woonplaats in Apopa staat geen adres vermeld, bijgevolg kan ook dit niet aantonen dat u daar woonde. Overigens is het uitermate vreemd dat, gevraagd naar het adres waar jullie samen woonden, u en uw partner verschillende antwoorden geven. U slaagt er al niet in om het volledige adres te kunnen zeggen, maar verklaart wel dat het in de wijk La Gloria was in de gemeente Apopa (CGVS, p. 4), terwijl uw partner verklaart dat het adres Colonia Boquin, calle 1, 17a is bij het CGVS, bij DVZ geeft ze een vollediger adres op, met name San Salvador, Col Boquin Pje 1, Cl San Ramon AV Constitucion Casa #17- A. Mejiconos (CGVS X, p. 8, Verklaring DVZ partner, punt 10). Dat u en uw partner er niet in slagen om voor deze woonplaats hetzelfde adres te geven, terwijl u er beide meer dan een jaar gewoond zouden hebben (CGVS, p. 5; CGVS X, p. 8), trekt nog verder in twijfel dat u op dit adres gewoond zou hebben. Bijgevolg kan u ook geen persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maken door de bedreigingen van de bende 18, begin 2019 in Apopa (CGVS, p. 6). En zelfs mocht u daar geweest zijn en benaderd zijn door bendeleden, dan nog moet er op gewezen worden dat u enkel verbaal werd bedreigd, maar dat de bendeleden geen enkele keer fysiek geweld gebruikten (CGVS, p. 7). De bendeleden hebben u ook iedere keer laten gaan (CGVS, p. 7-8). Overigens vermeldde u ook hier niets van bij DVZ of aan het begin van uw persoonlijke onderhoud bij het CGVS toen u de kans kreeg om aanvulling te doen (CGVS, p. 3).

Wat betreft de problemen die uw partner had, redeneert u deze zelf weg door te stellen dat het haar problemen zijn, niet die van u (CGVS, p. 26). Bijgevolg kan er ook wat betreft deze problemen bezwaarlijk een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofde worden vastgesteld.

De overige documenten die u neerlegde, veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoorten, uw blanco strafblad, uw geboorteakte, het uittreksel van het politieregister en blanco strafblad van uw broer, de overlijdensakte van uw broer, het Facebookbericht over het overlijden van uw broer, hebben enkel betrekking op uw identiteit, de identiteit van uw broer, het overlijden van uw broer, elementen die hier niet onmiddellijk ter discussie staan. Er kan echter geen informatie uit worden afgeleid met betrekking tot een eventuele band tussen uw problemen en de criteria van de Vluchtelingenconventie of met betrekking tot de ernst van de door u aangehaalde problemen.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat het profiel van iemand die geld ontvangt uit het buitenland op zich niet volstaat om een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in

Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016

(beschikbaar op in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voor de volledigheid dient er te worden opgemerkt dat er ook ten aanzien van uw partner, [Y.M.C.M.] [...], een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A, §2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker laat gelden dat de bedreigingen hebben plaatsgevonden in een context van een erg onveilige situatie in het land van herkomst, wegens de activiteiten van verschillende criminele bendes. Hij argumenteert dat de door hem aangevoerde problemen wel degelijk vallen onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag, op basis van de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ dan wel ‘sociale groep’.

Hij benadrukt dat El Salvador op de lijst staat van de gevaarlijkste staten ter wereld en verwijst hiertoe naar landeninformatie. Tevens haalt hij de risicoprofielen aan die door bendes kunnen worden geviseerd, waaronder jongeren, vrouwen en jonge kinderen, en Salvadoranen die terugkeren uit het buitenland. Hij stelt ook dat verschillende bronnen getuigen van de onmogelijkheid van de Salvadoraanse autoriteiten om hun burgers te beschermen tegen de criminele bendes.

Verder wijst verzoeker erop dat in Spanje sinds 2017 de slachtoffers van geweld van bendeleden automatisch worden erkend als vluchteling omdat de Salvadoraanse overheden niet in staat zijn om effectieve bescherming te bieden tegen vervolging door bendes. Hij verwijst in dit verband naar de COI Focus van 15 juli 2019, p. 6.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 tot 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Wat betreft de veiligheidssituatie in El Salvador gaat hij niet akkoord met de gedane analyse in de bestreden beslissing. Hij verwijst naar dezelfde informatie waarop deze analyse is gebaseerd: *“De COI Focus « Salvador - Situation sécuritaire » van 15 juli 2019 vermeldt een « niveau van geweld dat gelijk is aan of hoger is dan het niveau dat wordt aangetroffen in door conflicten getroffen landen ». een « wijdverbreid geweld », een geweld dat « de drempel van een gewapend conflict » bereikt, een « gewapend conflict met lage intensiteit » en « een situatie van algemeen geweld ».”*

Er worden geen stukken gevoegd ter ondersteuning van het verzoekschrift.

3. Voorafgaand

3.1. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze is gemotiveerd en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert an sich niet dat de bestreden beslissing is behept met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoeker verklaart dat hij El Salvador heeft verlaten omwille van problemen met bendeleden. Sinds 2013 hij zou zijn bedreigd door de bende Mara Salvatrucha (hierna MS-13) tijdens zijn verblijven in Mariona en Chalatenango. In december 2019 zou hij in Chalatenango door MS-13 zijn afgeperst. Tijdens zijn verblijf in Apopa begin januari 2019 zou hij bedreigd zijn door bendeleden van Barrio 18. Verzoeker zou tevens een aantal pogingen hebben ondernomen om naar de Verenigde Staten te gaan, alwaar hij tussen 2014 en 2018 illegaal verbleven heeft.

4.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voornamelijk voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker onder een bepaald profiel valt, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico is immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*).

Het is aan een verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel persoonlijk en werkelijk dreigt te worden vervolgd of gevisieerd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten verzoekers individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoeker evenwel in gebreke om ten gevolge hiervan een actueel, individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken.

4.3. De commissaris-generaal besluit op basis van verzoekers verklaringen en een aantal van de door hem neergelegde documenten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor hem de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten. Hij stelt onder meer vast dat (i) verzoekers houding niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade nu hij regelmatig terugkeerde naar Chalatenango waar hij in 2014 zou zijn

beschoten, (ii) hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) verklaart niet te weten welke bende verantwoordelijk was voor de dood van zijn broer, terwijl hij op het CGVS stelt dat MS-13 hiervoor verantwoordelijk was, (iii) verzoeker geen verdere problemen meer heeft gekend na de bedreigingen door zes bendeleden van MS-13 in Mariona in 2013 nu hij uiteindelijk hun eis om er te vertrekken heeft ingewilligd en geen verdere problemen meer heeft gekend naar aanleiding hiervan, (iv) zijn verklaringen met betrekking tot de beweerde afpersing in Chalatenango in december 2019 niet overeenkomen met zijn verklaringen die hij liet optekenen bij de Nationale Burgerpolitie van El Salvador, (v) verzoeker en zijn partner er niet in slagen om hetzelfde adres op te geven van de plaats in Apopa, waar zij beiden meer dan een jaar samen gewoond zouden hebben, waardoor er geen geloof aan wordt gehecht dat verzoeker op dit adres gewoond heeft en hij derhalve niet aannemelijk maakt aldaar te zijn bedreigd door de bende Barrio 18 begin 2019, (vi) de problemen die zijn partner heeft gehad geen aanleiding geven tot een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade voor verzoeker, (vii) de overige neergelegde documenten niets veranderen aan voorgaande appreciatie, en (viii) het profiel van iemand die geld ontvangt uit het buitenland op zich niet volstaat om een gegronde vrees of een reëel risico aan te tonen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen.

De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

4.4. De Raad stelt, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoekers houding niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Verzoeker beweert namelijk dat hij eind 2014 El Salvador heeft verlaten omwille van wat er hem en zijn broer is overkomen in 2013 en 2014; zij zouden met de dood zijn bedreigd omdat MS-13 hen wilde rekruteren (NPO, p. 21). In de periode dat verzoeker opnieuw in El Salvador was, sinds 2018, keerde hij echter nog regelmatig terug naar Chalatenango om zijn familie daar te bezoeken (NPO, p. 14) en had hij hier overigens tot 2019 geen verdere problemen meer. Sterker nog, verzoeker beweert zelfs dat hij in 2019 opnieuw is gaan zwemmen in de rivier waar hij eerder in 2014 stelt te zijn beschoten door leden van de MS-13 (NPO, p. 22, 25). De uitleg dat hij dacht dat de situatie gekalmeerd was, biedt geen afdoende verklaring voor zijn terugkeer naar de plek waar hij stelt problemen te hebben gekend met MS-13 en waarvan hij vermoedt dat zij verantwoordelijk zijn voor de moord op zijn broer (NPO, p. 22). Nergens uit zijn verklaringen valt immers af te leiden dat hij wist dat de situatie daadwerkelijk gekalmeerd was of dat hij met zekerheid kon zeggen dat ze er niet meer op uit waren om hem te rekruteren, te meer verzoeker verklaart dat hij tussen 2014 en 2018 in de Verenigde Staten verbleef.

4.5. De in de bestreden beslissing vastgestelde incoherentie in zijn opeenvolgende verklaringen bij de DVZ en het CGVS omtrent de bende die verantwoordelijk is voor de dood van zijn broer, wijt verzoeker aan ontoereikende omstandigheden waarin het interview bij de DVZ heeft plaatsgevonden. Verzoeker kan hier echter niet zonder meer worden gevolgd.

Vooreerst blijkt uit het administratief dossier dat zijn verklaringen in het Spaans aan verzoeker werden voorgelezen, wat hij op het CGVS ook bevestigt (NPO, p. 3), en dat hij dit ondertekend heeft waarbij uitdrukkelijk verklaarde dat alle bovenstaande verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (CGVS vragenlijst). Verzoeker maakte evenmin gewag van enig tolk- of taalprobleem. Verder wijst de Raad erop dat verzoekers verklaringen op de DVZ zijn opgetekend door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven. Dit biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het verslag geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoeker mag bewijzen dat hij hetgeen werd opgetekend op een andere manier heeft gezegd. Hij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens. Verzoeker slaagt er niet in zijn beweringen dienaangaande hard te maken. Door louter te stellen dat hij de laatste was die die dag passeerde, hij moe was en ook de persoon die hem interviewde moe leek,

toont verzoeker niet aan dat er bij de DVZ fouten zijn gebeurd en dat de beslissing hierdoor mogelijk anders zou zijn geweest.

De Raad wijst erop dat het feit dat het interview voor de DVZ korter is dan dat voor het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De duur van het interview is hierbij irrelevant. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij eensluidende en samenhangende verklaringen aflegt over de dood van zijn broer, aangezien dit de kern uitmaakt van zijn vluchtrelaas, en hij derhalve ook bij de DVZ zou antwoorden dat MS-13 hiervoor verantwoordelijk was in plaats van te stellen dat *“ik weet dat het door een bende is maar ik weet niet welke bende”* (CGVS vragenlijst, punt 3.5). Dat verzoeker hier niet toe in staat bleek, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de verklaarde vervolgingsfeiten.

4.6. Wat betreft de bedreigingen door zes bendeleden van de MS-13 in Mariona in 2013, stelt de Raad vast dat dit een probleem betreft van louter lokale aard dat verder onvoldoende zwaarwichtig is om te besluiten tot een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Verzoeker heeft na deze bedreiging in Mariona immers geen verdere problemen gehad (NPO, p. 9). In het verzoekschrift benadrukt hij dat hij er geen problemen meer heeft gekend omdat hij terugkeerde naar Chalatenango. Dit toont echter eens te meer het lokale karakter van deze aangehaalde problemen aan. Verzoeker heeft door te verhuizen bovendien voldaan aan de eisen van deze bendeleden van MS-13. Er zijn dan ook geen concrete indicaties dat verzoeker in geval van terugkeer naar El Salvador nog problemen zou ondervinden met die bepaalde bendeleden van MS-13. Het feit dat verzoeker hier op de DVZ niets van vermeldde, doet bovendien twifelen aan de geloofwaardigheid van deze verklaarde problemen, minstens relatieveert het de ernst ervan. Waar verzoeker ook hier de vermeende ontoereikende omstandigheden aanhaalt waarin het interview bij de DVZ heeft plaatsgevonden, kan worden verwezen naar de overweging sub 4.5. De Raad voegt hier nog aan toe dat indien verzoeker daadwerkelijk een vrees koestert voor deze bepaalde bendeleden, van hem kon worden verwacht dat hij in het vervolgingsrelaas bij de DVZ deze bedreigingen zou vermelden. Evenmin maakte hij hier enig gewag van aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS toen hij de kans kreeg om nog enkele zaken kort toe te voegen (NPO, p. 3).

4.7. Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht bemerkt dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de beweerde afpersing in Chalatenango in december 2019 niet overeenkomen met zijn verklaringen die hij liet optekenen bij de Nationale Burgerpolitie van El Salvador, slaagt verzoeker er met zijn verzoekschrift niet in hierover anders te doen denken.

Door simpelweg te stellen dat hij *“bevestigt dat de gebeurtenissen hebben plaatsgevonden zoals in de klacht is beschreven”* zonder ook maar één concreet element aan te dragen, slaagt verzoeker er niet in dit motief van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het zich louter scharen achter één van de tegenstrijdige verklaringen, zonder overtuigende elementen aan te voeren waarom die verklaringen de juiste zouden zijn, volstaat evenwel niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Ook het opnieuw verwijzen naar de vermeende ontoereikende omstandigheden bij de DVZ, kan gelet op de hoger uiteengezette redenen niet worden aangenomen.

4.8. Verzoeker legt verder uit dat hij nooit officieel van adres is veranderd waardoor Chalatenango nog op zijn identiteitskaart stond, reden waarom dit adres op de klacht stond vermeld hoewel hij in Apopa woonde. Verzoeker kan echter niet zonder meer worden gevolgd. Verzoeker brengt vooreerst geen enkel (begin van) bewijs bij over zijn woonplaats in Apopa. In de neergelegde huurovereenkomst van zijn beweerde woonplaats in Apopa staat geen adres vermeld. Dat hij daar woonde, wordt hiermee dan ook niet aangetoond. Verder zijn verzoekers verklaringen over zijn woonplaats in Apopa gebrekkig. Gevraagd naar het adres waar hij en zijn partner samen in Apopa woonden, slaagt verzoeker er niet in om het volledige adres op te geven. Hij verklaart wel dat het in de wijk La Gloria was in de gemeente Apopa, maar het exacte adres weet hij niet (NPO, p. 4). Zijn partner verklaart daarentegen dat het adres gelegen was in de colonia Boquin en zij kon tevens het volledige adres opgeven, met name *“San Salvador, Col Boquin Pje 1, Cl San Ramon AV Constitucion Casa #17- A. Mejiconos”* (NPO partner, p. 8; verklaring DVZ partner, punt 10). Verzoeker repliceert in het verzoekschrift dat zijn partner het juiste adres had opgegeven en vergoelijkt zijn vergissing door te stellen dat deze wijken aan elkaar grenzen en dat de colonia Gloria veel bekender is dan de colonia Boquin waardoor hij voor het gemak steeds

naar de colonia Boquin verwees. Deze uitleg overtuigt allerminst. Niet alleen is het niet ernstig dat hij “voor het gemak” de verkeerde wijk zou opgeven daar, gelet op de medewerkingsplicht die op hem rust, van hem verwacht mag worden dat hij alle elementen zo accuraat mogelijk aanbrengt, verzoeker verklaarde echter ook duidelijk dat hij het exacte adres niet kende: “*Apopa, wat was het exacte adres? Dat weet ik niet om eerlijk te zijn.*” (NPO, p. 4). Dit terwijl hij er samen met zijn partner ongeveer een jaar zou hebben gewoond (NPO, p. 5). Verzoekers gebrekkige kennis over dit adres in Apopa alsook de vaststelling dat hij geen enkel bewijs bijbrengt van zijn verblijf aldaar, maken dat er geen geloof kan gehecht worden als zou hij ooit op dat adres hebben gewoond. Bijgevolg komen de beweerde bedreigingen door Barrio 18 die hij begin 2019 in Apopa zou hebben gekend (NPO, p. 6) op losse schroeven te staan. Los daarvan merkt de commissaris-generaal nog terecht op: “*En zelfs mocht u daar geweest zijn en benaderd zijn door bendeleden, dan nog moet er op gewezen worden dat u enkel verbaal werd bedreigd, maar dat de bendeleden geen enkele keer fysiek geweld gebruikten (CGVS, p. 7). De bendeleden hebben u ook iedere keer laten gaan (CGVS, p. 7-8). Overigens vermeldde u ook hier niets van bij DVZ of aan het begin van uw persoonlijke onderhoud bij het CGVS toen u de kans kreeg om aanvulling te doen (CGVS, p. 3).*” Verzoeker laat deze pertinente bevindingen volledig ongemoeid en brengt derhalve geen elementen bij die hier een ander licht op werpen.

4.9. Wat betreft de overige elementen die verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming bijbrengt, namelijk de problemen van zijn partner en het feit dat hij geld ontvangt uit het buitenland, wordt in de bestreden beslissing uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt. Deze motieven worden echter door verzoeker in zijn verzoekschrift op geen enkele wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze zonder meer overeind blijven en door de Raad worden overgenomen.

4.10. De overige door verzoeker voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als volgt: “*Uw paspoorten, uw blanco strafblad, uw geboorteakte, het uittreksel van het politieregister en blanco strafblad van uw broer, de overlijdensakte van uw broer, het Facebookbericht over het overlijden van uw broer, hebben enkel betrekking op uw identiteit, de identiteit van uw broer, het overlijden van uw broer, elementen die hier niet onmiddellijk ter discussie staan. Er kan echter geen informatie uit worden afgeleid met betrekking tot een eventuele band tussen uw problemen en de criteria van de Vluchtelingenconventie of met betrekking tot de ernst van de door u aangehaalde problemen.*”

Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van algemene situatie in El Salvador, acht de Raad de voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat verzoeker op grond van de door hem aangehaalde vluchtmotieven geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakt.

Verzoeker slaagt er niet in de concrete problemen die hij zou hebben aannemelijk te maken, zodat een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie niet volstaat. Bijgevolg maakt hij evenmin aannemelijk maakt dat hij valt onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende.

4.11. Verzoeker betoogt nog dat hij bij terugkeer naar El Salvador een verhoogd risico loopt om door bendes te worden gevisieerd omwille van zijn verblijf in het buitenland waardoor hij wordt geacht over financiële middelen te beschikken.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*” van 17 december 2020, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Uit de landeninformatie blijkt duidelijk dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – b) \$elangrijk zijn bij het beoordelen van de

terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel "*certain returnees from abroad*" problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel "*depending on the particular circumstances of their case*" (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn de aangehaalde bedreigingen door bendeleden van Barrio 18 en MS-13 niet geloofwaardig dan wel onvoldoende zwaarwichtig om er een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet uit af te leiden. Tevens blijkt dat verzoeker geen verdere problemen meer heeft gekend na de bedreigingen door zes bendeleden van MS-13 in Mariona in 2013 noch na de vermeende bedreigingen door Barrio 18 in Apopa begin 2019.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België alsnog in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden stond, evenmin zijn daartoe andere indicaties. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar El Salvador enig verhoogd risico loopt om te worden gevisieerd door bendeleden.

Het feit dat verzoeker een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoeker bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing persoonlijk zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu zijn beweerde problemen met bendeleden niet geloofwaardig dan wel onvoldoende zwaarwichtig worden geacht.

Het geheel van zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

4.12. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat zijn vrees, op basis van de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' dan wel "sociale groep", valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag is dan ook niet dienstig. Hetzelfde geldt voor de argumentatie dat hij in El Salvador geen bescherming kan krijgen.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker bij terugkeer naar El Salvador zou worden vervolgd of geïmpeerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo zou zijn dat iedereen een risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, zoals verzoekers betogen, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van gerichte afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14; COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”*, 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geïmpeerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hem in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

6. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegronnd is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat er goede redenen zijn om te stellen dat er geen concrete individuele aanwijzingen zijn dat verzoeker heden dreigt te worden vervolgd of geïsoleerd bij terugkeer naar El Salvador. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

7. Wat betreft de artikelen 3 en 13 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder heeft verzoeker gebruik gemaakt van de mogelijkheid om deze beslissing aan te vechten bij de Raad. Deze artikelen zijn dan ook niet geschonden. Dezelfde conclusie geldt voor artikel 4 van het Handvest.

Wat betreft de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, geeft verzoeker niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht zodat de aangevoerde schendingen dan ook niet dienstig zijn. Hetzelfde geldt voor artikelen 1 tot en met 3 van het Handvest.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden. Verzoeker toont niet aan dat hij niet afdoende werd gehoord waardoor hem de mogelijkheid werd ontnomen om zich zodanig te verweren dat de besluitvorming inzake zijn verzoek om internationale bescherming een andere afloop had kunnen hebben. Een schending van artikel 41 van het Handvest blijkt niet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES